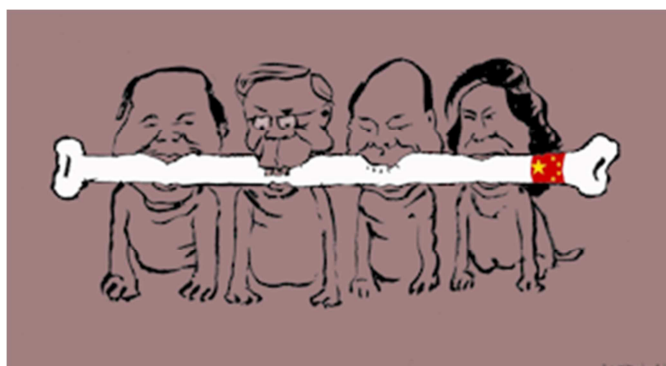

ĐCS là tập đoàn nguy hại nhất cho dân tộc

Nguyễn Thạch (Danlambao) - Là một người dân trên đất nước này, hàng ngày gia đình tôi phải hít thở khí bẩn, ăn uống thực phẩm đầy chất độc hại. Tôi mục kích vô vàn điều nghịch lý, một chế độ cai trị bằng nhiều nghịch lý, một xã hội đầy dẫy nghịch lý, nhà thương, nhà trường, nhà tù với những luật rừng rú thiếu não đầy nghịch lý. Thu nhập của tham quan nghịch lý, đảng sử dụng tiền thuế của dân... một cách bất hợp pháp và rất nghịch lý. Xã hội nghịch lý, nghịch lý, tất cả đều nghịch lý ở hầu hết khoảng khắc thời gian và mọi nơi. Đảng Cộng Sản Vệt Nô đã và đang tàn phá quê hương tôi một cách khủng khiếp.

Dựa trên những dữ kiện lịch sử đã và đang xảy ra cùng những nhận định khách quan của đại đa số loài người đang sinh sống trên toàn thế giới, gồm cả những quốc gia cộng sản và không cộng sản. Nếu chủ nghĩa cộng sản là những thứ triết thuyết hoàn hảo và thực dụng thì nhân loại không đại gì mà khước từ một chủ thuyết tuyệt vời như vậy.

Nga là một cái nôi cho chủ thuyết này sinh ra rồi lan tràn đến một số quốc gia ở Âu, Mỹ, Á và rồi chính cái nôi này và khối cộng sản Đông Âu là nơi đưa tiễn nó vào tử huyệt. Các nhà thông thái đã bày tỏ rằng: “Sự kiện vô cùng đặc biệt của thế kỷ 20 là sự sinh ra của xã hội cộng sản vào đầu thế kỷ và cuối thế kỷ là cái chết của nó.”

Một quốc gia từ bỏ cộng sản thì có thể xem là quyết định lầm lỡ nhưng nhiều quốc gia rũ bỏ nó thì không thể nào là sai lầm được.

Thế giới hôm nay chỉ còn lại 4 nước mà trình độ dân trí của các nước này quả còn “ù lì”, nếu không muốn nói là “vẫn còn ngu lâu dốt bền!” Trong số đó thì Bắc Hàn là thâm nhất, rồi kế đến là Việt Nam.

Vẫn biết rằng sự sợ hãi đã trùm phủ dày đặc vì lực lượng mà Lenin đã thường gọi là chuyên chính vô sản, lực lượng này gồm quân đội, côn an, mật vụ, cảnh sát, dân phòng và ngay cả côn đồ. Thậm chí thế còn chưa đủ, nhà cầm quyền còn tổ chức cho dân chúng

tự là công an giám sát, nghe ngóng, theo dõi lẫn nhau để tố giác. Dầu là vậy nhưng nếu toàn thể người dân quyết tâm vùng dậy thì không lực lượng nào có thể cản nổi.

Nếu toàn dân đều là Trần Huỳnh Duy Thức, Cán Thị Thêu, Bùi Thị Minh Hằng, Nguyễn Ngọc Như Quỳnh... lấy đâu nhà tù mà nhốt cho hết? Nếu quân đội, ai cũng như Trần Anh Kim, Vi Đức Hồi, Đặng Ngọc Viết, Đoàn Văn Vươn... thì lấy ai cúi đầu trước thế lực ngoại bang? Nếu tất cả giới trí thức, Luật sư, Sinh viên, Học sinh đều là Nguyễn Văn Đài, Lê Công Định, Lê Thị Công Nhân, Nguyễn Ngọc Già... thì nghịch lý của xã hội sao còn đất nảy nở và phát triển?

Tham vọng thôn tính Việt Nam của Tàu đã luôn tiềm ẩn qua nhiều ngàn năm, một nửa VN, tức miền Bắc, đối với Tàu hẳn là chưa đủ, mà toàn Việt Nam phải qui về một mối dưới cái gọi là “Thống nhất đất nước”, chỉ có qui về một mối thì nắm gọn mới xứng cho tham vọng. Vì thế Mao đã tính ra nước cờ thâm độc cho tên gián điệp Hồ Quang – Hồ Chí Minh làm “Cha già dân tộc” Việt là một lãnh tụ vĩ đại, một lòng vì dân, vì nước (Tàu) hầu dễ bề thâm tóm toàn bộ.

Điểm lại thành tích của các Tổng bí thư ĐCS Vẹm Nô, hỏi tên nào có công cán gì lớn cho việc an dân, giữ nước ngoài sự cung cúc phục tùng Tàu cộng? Trong số Tổng bí ấy, những tên tệ hại nhất sau Hồ Chí Minh là Nguyễn Văn Linh và Nguyễn Phú Trọng, bọn chúng là mới chính là ngụy quyền phản động và bán nước.

Là một người dân, tôi nơi đây đã nhận ra những tên tham quan với xe sang, biệt thự, tiền kho, vàng khối. Tôi thấy con cháu của họ đi ra nước ngoài gọi là du học với chi phí mỗi năm 50-60 nghìn đô-la và nghe chúng nói là “chuyện nhỏ”! Tôi thấy bọn họ tiệc tùng, ăn uống thừa mứa, rượu bia đắt tiền vung vãi trên nền nhà, trong khi con cái của chúng tôi phải “liếm lá đầu đường”, chiếc bánh kem sinh nhật cho cả gia đình cùng ăn, đôi khi chỉ là một giấc mơ.

Tôi nơi đây có những chiều lòng buồn vơi vợi... thường ra ngồi trên ghềnh đá nhìn xa Biển Đông mà nghe sóng hận từng cơn, ném vị mặn đắng thấm trên môi từ những giọt lệ tủi hờn của biển khóc.

Tôi nơi đây thường lê bước khắp mọi miền đất nước, chốn đô thị đông đúc trong chật chội, cũng như các vùng xa mù thẳm, nơi đâu tôi cũng đều thấy những bon chen, giả dối và ưu tư nhọc nhằn... Tôi bắt gặp những đôi mắt với tia nhìn trầm ngâm của lớp dân thành thị, tôi nghe rõ những tiếng than nặng trĩu trong vô vọng của những bà mẹ gầy guộc lo âu tiền đâu cho con đi học, những cô gái dầu đang trong độ tuổi xuân thì mơ ước được lấy chồng nước ngoài với mục đích tối ưu là sớm được rời khỏi nơi đây.

Phân đông số người tôi đã gặp, cho trò chuyện trực tiếp hay chỉ thoáng qua, có lẽ họ cũng đã thấu hiểu được đại họa rằng đất nước Việt Nam sắp bị lọt vào tay Tàu cộng qua việc nổi giáo, rước voi dầy mã tổ của bọn Thái thú ĐCS Việt Nô.

Là một người dân trên đất nước này, hàng ngày gia đình tôi phải hít thở khí bẩn, ăn uống thực phẩm đầy chất độc hại. Tôi mục kích vô vàn điều nghịch lý, một chế độ cai trị bằng nhiều nghịch lý, một xã hội đầy dẫy nghịch lý, nhà thương, nhà trường, nhà tù với những luật rừng rú thiếu não đầy nghịch lý. Thu nhập của tham quan nghịch lý, đảng sử dụng tiền thuế của dân... một cách bất hợp pháp và rất nghịch lý. Xã hội nghịch lý, nghịch lý, tất cả đều nghịch lý ở hầu hết khoảng khắc thời gian và mọi nơi. Đảng Cộng Sản Vẹm Nô đã và đang tàn phá quê hương tôi một cách khủng khiếp.

Khối đông người dân Việt Nam đã quá chán ngán với chiến tranh, trong đó có cả cá nhân và gia đình tôi ghê sợ cảnh máu đổ đầu rơi... từ bạo lực cách mạng, nên dân tôi đã phó mặc cho mệnh Trời, trong khi đảng cộng sản vẫn lấy hung tàn và bạo lực để củng cố quyền lực cai trị và bọn chúng như thể là bầy chuột cống hôi tanh gớm ghiếc, luôn tìm mọi ngõ ngách để tàn phá đất nước này để rồi cuối cùng là giao trọn cho kẻ thù truyền kiếp Tàu cộng.

9/7/2017

Nguyễn Thạch

